

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 5. || சித்தார்த்திஸ்வரட்டாசிமீ 1919ஸ்வசெப்டம்பர்மீ || இதழ் 9

திருநாவுக்கரசுநாயனார் துதி.

/ (காஞ்சிப்புராணம்)

இடையரூப் பேரன்பு மழைவாரு மிணைவிழிபு முழுவா ரத்தின்
படையரூத் திருக்கரமுஞ் சிவபெருமான் திருவழக்கே பதித்த செஞ்சு
நடையரூப் பெருந்துறவும் வாசிசப் பெருந்தகைதன் ஞானப் பாடற்
றெடையரூச் செவ்வாயுஞ் சிவவேடப் பொலிவழகுச் துதித்துவாழ்வாம்.

ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்

சரித்திரம்.

இஃது

ஸ்ரீமத் ம. தி. பாங்குவி சுவாமினால்

எழுதப்பட்டது.

(5-வது மலர், 103-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

காசியில் வியாசநுடைய தோள்களைத் தம்பிக்கு மாறு செய்த
மையாலும், முன்னர் திரிபுர ஜபகாலத்தி லரியால் இடபவருக்
கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிசமகபாலாதிகளாலே அலங்
கரிக்கப்படுதலாலும், பச்சுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தலா
லும், உலகிலுந் தித்த வனேகருக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை
அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப் பாதிபுட
லீந்தமையாலும், இன்ன மனேக காரணங்களாலும் அரணே முதல்வ
னென்று குறிக்கின்ற பஞ்சரத்தின் மாலைபினாலும்,—

காயத்ரீவல்லபத்வாத்தசரததநயஸ்தாபிதாநாதிதத்வாச்
சௌரேஃகைலாஸயாத்ரஹ்வரதமுதிததயாபீஷ்டஸந்தாநநாநாத்
நேதரேணஸ்வேநஸாகம்தசசதகமஸூர்விஷ்ணுநாபூசித்தத்வாத்
தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

கந்தர்ப்பத்வம்ஸுகத்வாத்தகாளகபுளநாத்தகாலகர்வாபஹத்வாத்
தைதேயாவாஸபூதத்திரிபுரவிதனநாத்தக்ஷயாகேஜயதவாத்
பார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்தீர்சரீரே
சாஸ்தஸம்பாதகத்வாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரரியமிபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணம்
ப்ரத்வம்ஸேகேசவேநாச்சரிதவ்ருஷவபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத்
அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசீர்ஷைர்ரிசகனக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத்
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

புமௌலோகைரநேநைஸ்ஸதவிர்சிதாராதநத்வமீஷா
மஷ்டைச்சுவர்யப்ரதாநாத்நசவிதவபுஷாகேசவேநாச்சரிதத்வாத்
ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹராந்விஷ்டசீர்ஷாங்க்ரிசுத
ஜநமத்வம்ஸாத்யபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ (வாஜ்)

வைசிஷ்டயேயோரிபீடாயிதமுரரிபுச்லிஷ்டபாவேநசம்போஸ்
ஸ்தீர்கார்த்தப்ரதிகாயிதஹரிவபுஷாலிங்கிதத்வேநயத்வா
அப்ரதாந்யாத்விசிஷ்டாத்வயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச்
சம்போருத்த்ருஷ்டபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

என்னும் பஞ்சரத்தினத்தாலும்,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க
வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணமடைந்து வணங்கி, சுவாமீ!
நாங்களெல்லாம் பசுக்கள் எங்களுக்கெல்லாம் நகரர் நீவிமே, அத
னால் உம்மைச் சரணமடைந்தோம். பசுபதியே! முப்புரத்தசுரரி
னின்னு விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பட்ட அம்பிகா
சமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு
மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே
பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமன்
சாரதியாகவும், மசாமேரு வில்லாகவும், நானி சர்ப்பராசனாகவும்,
சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், பூமி ரதமாகவும் அமையக்கொண்
டருளிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது
இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராய
ணர் பிருகுமுனிவருடைய மனைவியீது தமது சக்கிரத்தைப் பிரயோ
கஞ்செய்து கொன்றுவிடும்போது, அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவ

மந்திரங்கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினாரோ, சந்திர சேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர் ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர் சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயர்ந்தவரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்ற படியே நிற்குமாறு எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப்படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத்தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால் யுத்தஞ் செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேசுரருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிஷித்து அடக்கினாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்டலோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிகுலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிசைஷ வாங்கப்பெற்ற பிரமசபலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிரைக்கப்போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினால் பொடிசெய்து அவனது சாம்பரைத் தரித்தவரும், பிரமனது ஐந்து சிரங்களில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைக் கபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகா

சமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகால விஷத்துக்கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன் முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள்செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமசகுணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றைமுவர்க்கும் அருளிச்செய்ய, சாத்துவிககுணம் ராசசகுணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராய்ப் போக, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப்பெருமானுடைய அருளிநிலை எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவ பிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சிபூண்பதாகும்;

(இன்னும் வரும்)

அர்ச்சாதீபம்.

(5-மலர் 110-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இனி வேதங்களுள் தசோபநிஷத்துக்களை எமக்கு முக்கியம், சங்கராசாரியரும் அவற்றையே தழுவினாரென்று கூறுகின்றார்கள். அதனையுங் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். சங்கராசாரியர் தசோபநிஷத்துக்களையே தழுவினாரென்பது தவறு. வேதமானது கர்மத்தையும், வேதாந்தமானது ஞானத்தையும் உணர்த்தும். சங்கராசாரியர் கர்மத்தைக் கைவிட்டவரன்று. அதனால், கர்மப்பிரஷ்டத்வம் அவருக்கு இன்று. வியாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகம் என்று அவர் கொண்ட கொள்கை யிரண்டில் வியாவஹாரிகத்தில் கர்மத்தையும், பாரமார்த்திகத்தில் ஞானத்தையும் ஆசரித்தனர். ஞானகாண்டமாகிய உபநிஷத்துக்களை ஆளுகையில், அவரது ஞானம் ஏகான்மவாத ஞானமாயினமையால், அதற்கிசையும்படி அவற்றுள், தசோபநிஷத்துக்களைத் தேடியெடுத்தனர். பரன் அருவம், உருவம் என்னும் இலக்கணங்களை யுடையவனாகையால், அவர் தேடிக்கொண்ட உபநிஷத்துக்கள் அவனது அருபத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பகுதி

யாகநின்றன. உருவத்தைப் பிரதிபாதிக்கும்பகுதி அவரது பரமார்த்தத்துக்கு விரோதம் பயத்தலின், அவற்றை ஆளாதொழிந்தனர். அவராளாததுகொண்டே அவை அமுக்கியமாகமாட்டா. அவராளத்தொடங்கிய பகுதியிலும் அவர் வலிந்து பொருள்கொண்ட ஸந்தர்ப்பங்கள் பலவுள். ஈசாவாஸ்யமென்னும் உபக்ரமோபநிஷத்தில், உபக்கிரமத்திற்கு (ஈச) பதம்வந்துவிட்டமையால், அதை வழவழவென்று குழப்பிவிட்டனர். ஈசன் என்பது அவர்மதத்தில் மாயோபாதிபினராகக் கூறும் உருத்திரருக்கு அமரகோசத்திற் படித்த ரூபநாமம். அதனை மாயோபாதிகளைக் கடந்ததாகக்கூறுங் கேவலம் அரூபமாகிய பிரஹ்மத்துக்கு வாசகமாகக்கொண்டது தவறு. அப்படியே ஷே உபநிஷத்திற்கு “யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம்” என்றவிடத்திலும் அவர் குழறுபடையாக்கினர். இப்படியே அவர்தேடிய உபநிஷத்துக்கடோறும் பற்பல அஸ்ப்யங்களுள், அவ்வுபநிஷத்துக்களுளொன்றாகிய தைத்திரியத்தில், சீக்ஷாவல்லி, ஆநந்தவல்லி, பிரகுவல்லி இம்மூன்றுக்கு மாத் திரமே பாஷ்யஞ்செய்து, (நாராயணம்) என்னும் பகுதியை நமுக விட்டனர். அது தமது ஸித்தாந்தத்துக்கு இணங்கிவராமையால், இந்தத் தசோபநிஷத்துக்களுக்கு இரங்கராமாதுஜர் என்னும் வைஷ்ணவஸித்தாந்தி யொருவரும் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீலீலகண்ட சிவாசாரி பசுவாமிகள் என்னுஞ் சைவாசாரியர் ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்தி கோபநிஷத்திற்கு நூற்றெட்டுபநிஷத்துக்களுக்கும் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கின்றனர். இவைகளை யெல்லாந் தள்ளிவிட்டுச் சங்கராசாரியர் தழுவல்லியென்று அவரைமாத் திரத் தழுவவது தாழ்வையே பயக்கும். அவர்தானென்றை, நம்ம தோழரைப்போல் சுத்தசூனியஞ் செய்துவிட்டாரா? கைவல்யம், காலாக்னிருத்ரம், கவேதாசுவதரம், அதர்வசிரஸு, அதர்வசிகை என்னும் இந்த ஐந்து உபநிஷத்துக்களுக்கும் பஞ்சருத்ரம் எனக் கொண்டு பாஷ்யஞ்செய்திருக்கின்றனர். ஸகுணோபாஸ்தி நிர்க்குணோபாஸ்திக்கு ஆதாரமானதென்பதும் அவர்மதம். அவருக்குப் பரமார்த்தத்தில் யாவும் பொய்யேயன்றி விவகாரத்தில் யாவும் மெய்யாம். “தபோயஜ்ஞ தானாதிபிசுத்தபுத்திர விரக்தோக்ரஜாதி” என்று கூறிய அவர்வாக்கையும் பரியாலோசித்திடுக. இதில் தபசு, யஜ்ஞம், தானம் இத்யாதிகள் வேதத்தின் பூர்வபாகத்தை அது ஸரித்த விஷயம். இவைகளையும் சிவபுஜங்கமுதலியவைகளில் அர்ச்சனைகையுஞ் சங்கராசாரியர் தழுவினராகையால், அவரைப்போல்

நம்மவர் முற்றுந் தழுவாமல் ஏகதேசமாக அவரதுபேரை மாத்திரம் தழுவிவெளிப்படுத்துதல் எங்ஙனோ கனம்பெறும்? வித்யாசுரணயர் வேதமடங்கலுக்கும் பாஷ்யபஞ் செய்திருக்கின்றனர். அதில் ஸர்வகர்மங்களும் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. வைதிகராவார் யாவுஞ் செய்தேதீரவேண்டும். வேதங்கள் எவைகளை விலக்குமோ, அவைகளையே வைதிகர் விலக்கவேண்டியது. வேதங்கள் எவைகளை விதிக்குமோ, அவைகளையே வைதிகர் விளக்கவேண்டியது. இப்படிக்கன்றி வேதங்களில் சிலவற்றை ஆம் என்று கொள்ளவும், அல்ல என்று தள்ளவும் யாருக்கும் அதிகாரங் கிடையாது. அப்படிச் செய்வோர் வைதிகராகார்! ஆகார்!!

நம்மனோர் நிற்க்குணமான நாமங்களைத் தேடித்தேடி புதகரித்தாலும் அவற்றோடுதானே குணவிசிட்டநாமங்களும் உபநிஷத்துக்களிற் குறைவின்றிக் கிடக்கின்றன. சுவேதாசுவதரத்திலிருந்து (அரூபம்) என்ற பதத்தை நம்மவர் எடுத்து ஆண்டனர். அதிற்றானே “ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத்” எனவும், “அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யரூபம்” எனவும், “வஸ்வஸ்பஸ்ரஷ்டாரந்த மநேகரூபம்” எனவும் பரனது உருவத் திருமேனிகள் கேட்கப்படுகின்றன. கைவல்யத்தில் “ஆசிர்த்ய மவ்யக்த மநந்தரூபம்” எனவும், “விபும்சி தானந்த மரூபமத்புதம் உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்” எனவும் பெறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் அநந்தரூபம் என்றதோடு அரூபஞ் சொல்லப்பட்டது. அதைத்தொடர்ந்தே உமாஸஹாயம் இத்தயாதிகளுஞ் சொல்லப்பட்டன. இவைகளை முரணுது பொருளுக்கறித்தழுவவது மத்யஸ்தபுத்தியுடையவர்களுக்கே சிறக்கும்! சிறக்கும்!! சங்கராசாரியருக்கே அவை தடுமாற்றத்தை விளைத்தமையால், நம்ம ஸமாஜநண்பர் மனப்பால் குடிப்பது அதிசயமன்று. வேதோபநிஷத்துக்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டபேர் தமக்கு விரோதித்தபாகங்களுக்கு ஏதாவது கத்சொல்லி ஸமாதானந் தேடுவதை விட்டு, அவைகள் பிரமாணமாகாவென்று தள்ளிவிடுதல் யுக்தமன்று. இதுகாறும் அப்படிச் செய்தபேர் ஒருவருமின்று. ஆகையால், தமது அரூபவாதத்துக்கு உள்ளதுபோல், ரூபவாதத்துக்கும் ஆதரவாயுள்ள பகுதிகளை நம்மவர் தக்க கதிதேடி ஸமர்த்தித்துக் கொள்வாராக. இல்லையேல், எம்பிரவசனத்தினுண்மையை அறிந்து குணப்படுவாராக. இங்கு உதகரித்த “அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யரூபம்” என்னுஞ் சுவேதாசுவதரந்திரத்தை நம்மவர் கவனியாமல் ஷே சுவேதாசுவதரத்தில் வேறோரிடத்தில் “அங்குஷ்டமாத்ரஃ புரு

ஷோம்தராத்மா ஸதாஜநாநாக் ஹ்ருத்யே ஸந்ரிவிஷ்டம்” என்னும் மந்திரத்துக்குப் (புருஷன் அந்தராத்மாவாக விரலளவுடைய ஜநங்களின் ஹிருதயத்தில் எப்பொழுதும் உறைகின்றான்) என்று பொருள்கூறித் தமது நடுவிலைமையை விளக்கினார்கள். கட்டை விரற் பிரமாணமுடைய புருஷன் ஜநங்களின் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறுனென்பதை வேறுவிதமாக மாற்றிய நம்மவரது ஸாமர்த்தியம் “அங்குஷ்டமாத்ரோ” என்று வந்த மற்ற மந்திரத்திலும் பிரகாசியாததென்னை? விரலளவுடைய ஜநங்களின் ஹ்ருதயம் என்று கூறியதில், அந்த விரலளவு ஜனங்களுக்கென்றும், அல்லது அவரது ஹ்ருதயத்துக்கு என்றும் நம்மவருரையில் விளங்கவில்லை. ஜனங்கள் விரலளவாக இராமையால் அது அவரிடஞ்சாராது. ஹ்ருதயம் விரலளவென்று கொள்வாமெனின், அந்த ஹ்ருதயத்தில் எந்த மூலையில் புருஷனிருப்பது? புருஷனிருப்பதற்கு விரலளவு இடம் ஏற்பட்டமையால், அதில் அவர் பூரணராக வசிக்கையில், அவருக்கும் விரலளவுருபஞ் சொல்லவேண்டி வரும். அது அருபமென்று நம்மவர் சொல்லினும் எமக்குப் பாதகமில்லை. அருபமாயினும் ரூபமாயினும் விரலளவு இடம் கண்டமாக ஏற்பட்டமையால், அவரைக் கண்டமாக்கத் தொடங்கிய நம்மவரது கண்டபுத்திக்கு அதிக ஸந்தோஷப்படுகிறோம். அவருக்கே அங்குஷ்டரூபமென்பதில் அந்தக் கண்டத்வம் வராதோவெனின், வரமாட்டாது. எங்ஙனமெனின், எண்ணிறந்த அவரது அருள்வடிவங்களில் அஃதொன்றாகையாலும் அகண்டமாயிருந்தது அவ்வாறு கண்டப்பட்டதென்று யாம் கூறுமையாலும் சுருதி விதித்தமான எமது வித்தாந்தந் தாழ்நாது. இந்த வியவஸ்தையால் நம்மவர் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லையென்று சாதிக்கப்புகினும் அது ஆற்றிற்கரைத்த புளியே யாதும்.

இனி, நம்மவர் வேறுவிதத்தையொன்று கற்று வெளிப்பாபிருக்கின்றனர். அது தமக்கினங்காத பாகங்களைக் கல்பிதமென்று கூறுவதேயாம் தசோபநிஷத்துக்கடவிர ஏனையுபநிஷத்துத்தகள் புராணங்களைப்போலப் பொய்க்கட்டுக்கதைகளெனவும், அதை அறியவேண்டின், சைவர்களுக்கு ஆதாரமானவைகளை வைஷ்ணவர்கள் பிரகூழித்தமெனவும், வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதாரமானவைகளைச் சைவர்கள் பிரகூழித்தமெனவுங்கூறுவதே சான்றெனவும், இருதிறத்தவருந் தசோபநிஷத்துகளை மாத்திரம் நிர்விவாதமாய்க் கிரகிக்கின்றார்களெனவும், அவையேதம்மபட்சத்தை நிறுத்துகின்றவையென

வும், முத்திரத்தவர்க்கும் பிரமாணமாகிய அவற்றைப் பிரக்ஷிப்த மென்பா ரொருவரு மில்லையெனவும், அதனால் அவைமாத்திரமே ஸர்வ ஸம்பிரதிபந்தமாகுமெனவுஞ் சாதியாநிற்பர். வேதவேதாந் தங்களைத் தங்களைப்போல் அநாமத்துராயர்கள் சொன்னதாக நம் மவர் மதித்திருக்கிறபடியினாலன்றோ அவைகளையும் பிரக்ஷிப்த மென்று சொல்லத்துணிந்தார்கள்? இந்த மஹாநுபாவர்களே அவைகளில் பிரக்ஷிப்தங் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கினார்கள்ன்றி எந்தச்சைவரும், எந்த வைஷ்ணவரும், வேறு எந்தப்பூர்வீகரும் இதுகாறும் அப்படி உளறினதில்லை. பூர்வாசாரியர்களாயிருந்த ஸ்ரீமத் அப்பையதிசுத்தர், வேதாந்த தேசிகர் முதலிய உபயமதப் பிரவர்த்தகர்களுஞ்செய்த நூல்களில் என்காவது நம்மவர் தங்களது சித்தத்தைக்காட்டி நாட்டிக்கொள்ளட்டும்.

(இன்னும் வரும்.)

சிவஞானபோதம்.

(70-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

எட்டாஞ் சூத்திரம்—முதலதிகரணம்.

தவத்தினிலுணர்த்த.

(இ-ள்.) (ஆன்மாவானது தான் முற்பிறவிகளிற் செய்த) தவமாகிய சரியை கிரியாயோக விசேடத்தால் (முதல்வன் குருவடிவங் கொண்டெழுந்தருளி) யறிவிக்க (அறியும்.) (எ-று.)

இதில் 1-வது. தன்னாற் கூறப்படும் பொருள்—உயிருக்கு நல் லறிவு சரியை கிரியா யோகமாகிய தவத்தினுலேயேவரும்.

2-வது. ஐயப்பாடு—முத்திக்குச் சாதனம் சரியை யாதிக ளோ, ஞானமோ.

3-வது. பிறர் கூறும்பக்கம்—(1) முத்திக்குச் சாதனம் ரியை யாதிகளாம்.

(2) முத்திக்குச்சாதனம் வேதத்துட்கூறிப் வேள்வி முதலாயினவாம். (இவ்வாறு கூறுவோர் பாட்டாசாரியர்.)

4-வது. மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத்தினிபு—சரியை யாதி கள் ஞானத்தைக்காட்டியல்லது மோட்சத்தைக்கொடா.

வேள்வி முதலாயினவெல்லாம் அழிவெய்துவனவாகிய
காமியப் பயன்களைத் தருவனவேயன்றி தத்துவஞானத்தைத் தரு
வனவன்று. ஆதலால் மேலான ஞானநெறியொன்றே முத்தியைப்
பயப்பதாம்.

5-வது. இயைபு—

உதாரண வெண்பா.

தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராக—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றூர்குழ் சொல்லுமாங் கண்டு.

(இ-ள்.) தவம் செய்தார்—சரியை முதலியவற்றைச் செய்த
வர்கள்—தவலோகம் என்றும் சார்ந்து = அவ்வத்தவப் பயன்களைப்
பயப்பிக்குஞ் சாலோக முதலிய பதங்களைத் தப்பாமல் அடைந்து
(அங்குள்ள இன்பங்களை யனுபவித்து)—பற்று = (முன் உடம்பு
இறக்குங்காலத்தில் உண்டாயிருந்த) அவாவினை—பவஞ்செய்து
அறுப்பார் ஆக—(மீள நிலத்தின்கண்) பிழந்து நீக்கிக்கொள்ளும்
பொருட்டு—தவஞ்செய்த நற்சார்பில் வந்து உதித்து = (மீளத்)
தவஞ்செய்தற்குரிய உயர்ந்த குலத்தின்கண் வந்து தோன்றி—
ஞானத்தை நண்ணுதலை = (தவக்குறைவால் அவ்விடயப்பற்று
வளராவண்ணம் அறுத்துத்) தத்துவஞானத்தையடைவர். அவ்வா
றடைதலை—கற்றூர் குழ் = முத்தி நூல்களைக் கற்றோர் குழ்ச்சி—
கண்டுகொல்லும் = அந்நூற் கருத்துணர்ந்துகொல்லும். (அதாவது
கற்றூர் தமது குழ்ச்சியால் உணர்ந்துகொல்லுவர்.) (எ-று.)

ஈண்டு தவம் என்றது சரியை கிரியாபோகங்களை—தவலோ
கம் என்பது அச்சரியை கிரியா யோகங்களின் பயனாகிய சாலோக
சாமீப சாரூப பதவிகளை.

உயர் குலத்திற்பிறந்து ஞானத்தையடைதல் முற்சுன்னங்களிற்
செய்த தவமுயற்சியுடையார்க்கேயாம் என்பார் “தவஞ்செய்தார்”
என்றனர்.

இவ்வுலகத்தில் உயிர்களாற்செய்யப்படுப்பெய் வினைகள் (தவவினை
யாயினும் ஏனையவினையாயினும்) தத்தமக்குரிய உலகங்களிற் செலு
த்தி தத்தம் போகங்களைக்கொடுப்பது எக்காலத்தும் தவறாது என்
பதை யுணர்த்துவார் என்றுந் தவலோகஞ்சார்ந்து என்றார்.

பற்றுதற்பொருட்டு வந்துதிப்பர் என்றதனால் விடயங்களிற் பற்றுச்செல்லவிலையாயின் இவ்வுலகத்தில் மீளவந்து பிறவாமல் சாலோகமுதலிய பதங்களிலிருந்தே ஞானத்தை யடைதலுங்கூடும் என்பதற்கு.

தவஞ்செய்யினும் ஞானம் உண்டாயினன்றிப் பற்றுமுற்றிலும் அழுது. ஆதலால் இறக்கும்போது ஞானமடையாதார் மனம் விடயத்திற் பற்றும். பற்றவே, அசனையனுபவித்தற்குத் துணையாகி எஞ்சிவின்ற உடல் வினையோடும் பிறந்து அனுபவித்த பின்னரே அப்பற்றுதல்கூடும். ஆதலால் பவஞ்செய்து பற்றுப்பார் என்றார்.

தவஞ்செய்தார் மனம் நல்விடயங்களையே பற்றுதலால் அவர்கள் அப்பற்றுக் காரணமாகப் பிறந்திடில் சிறந்த பிறவியேயெய்துவர் ஆதலால் தவஞ்செய்த நற்சார்பில் வந்துதித்து என்றார்.

(இழிகொழில்களைச் செய்பவர்களாகிய) இழிகுலத்தோர் தத்துவஞானத்திற்குரியவல்லர் ஆதலால், நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலை என்றார்.

தவமுதிர்ச்சியுடையார்க்கு இறக்குந்தருவாயிலிருந்த பற்றானது மறுபிறப்பில் இலேசாய் அனுபவித்துக் கழிவதன்றி வளர்வதில் லாமையால் அம்மறுபிறப்பிலேயே அவர்களுக்கு ஞானமுண்டாம் ஆதலால் உதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலை யென்றார்.

இவையெல்லாம் வேதாகம நூற்றுணிபென்பார் கற்றார் சூழ்கண்டு சொல்லும் என்றார். ஆம் அசை.

உதாரண வெண்பா.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொர்க்கு
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவன ஞானத்தை வந்து.

(இ-ள்.) இசைத்து வருவினையில் இன்பம் = அறநூல்களிலே சொல்லப்பட்டு வருவனவாகிய புண்ணியப்பயனாகிய இன்பம்—பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானை ஒக்கும் = முன்னர்ப்பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுணவால் வரும் இன்பத்தை யொக்கும் (ஆதலால்)—இசைத்த இருவினை = சொல்லப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களிரண்டும்—இறப்பில் தவத்தால் ஒப்பில் = கெடுதலில்லாத சரியை கிரியாயோகங்களாகிய தவத்தால் நேராக ஒத்தால்—வந்து ஞானத்தை மருவுவன் = (அத்தவப்பயனாகிய பதமுத்

திகளை யனுபவித்து அப்பதங்கலிவிருந்தே ஞான நெறியைத் தலைப் படுவன். அவை அங்ஙனம் நேராகாவிடின் மீள நிலத்தின்கண்) வந்து (வினையொப்பு நிகழ்ந்து குரவன் திருவருளால் ஞானத்தைத் தலைப்படுவன்.) (எ-து.)

இவ்வென்பா, பசுக்கள் பலவாயிருப்பினும் அவற்றால் தரப் படும் பால் ஒன்றேயாவது போல், நல்வினைகள் பலவாயிருப்பினும் அவற்றால் விளையும் புண்ணியம் ஒன்றேயாக, அவற்றுள் வேள்வி முதலியவற்றை யொழித்துச் சரியை கிரியா யோகங்களை மாத்திரம் சண்டுத் தவம் என்று சிறப்பித்துக்க றியதற்குக் காரணம் யாதோ என்னும் ஆசங்கையை நீக்கி, ஏதுவை வலியுறுத்துகின்றது. அற நூலிற் கூறப்படும் நல்வினையின் பயனெல்லாம் அழிவெய்துவன என்பதற்கு அவ்வறநூலே சான்றென்பார் இசைத்து வருவினை என்றார். அதாவது, வேள்வி முதலியவற்றை விதித்த அறநூலே, அவற்றிற்குப் பயன் காமியம் என்பதையும் உடன் கூறுவதனாலும், காமியப் பொருளெல்லாம் அழிவெய்துவனவாதலாலும், அழி வெய்தும் பயனைத்தரும் புண்ணியங்கள் அழியாமல் நிலைபெற்ற ஞானத்தைத் தரமாட்டாவென்றவாரும்.

சரியை கிரியா யோகங்களால் வரும்பயன் அவைபோல் அழி வதன்றென்பார் இறப்பில் தவம் என்றார்.

இசைத்துவருவினையிலின்பம் நிலைபெறுமை, முன்னர்ப் பசித் துண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுணவால் வரும் இன்பத்தை யொக்கும்—எனவே, இறப்பில் தவத்தால் வரும் இன்பம் நிலை பெற்றிருத்தல் பசித்துண்டு பின்னர்ப் பசியாதாராகிய தேவர் களுக்கு அவ்வமிழ்தவுணவால்வரும் இன்பத்தையொக்கும் என்ற வாறுமாயிற்று.

சரியை முதலியவற்றிற்குச் சிறந்த பயன் ஞானமேயாகலாற் சாலோகம் முதலிய பதமுத்திகள் அவாந்தரப்பயனும்.

(இன்னும். வரும்.)

கணபதி துணை.

தக்கீரதேவநாயனார்

அருளிச் செய்த

கோபப்பிரசாத மூலமும், ஸ்ரீ ஸ்ரீ சிதம்பரத்தம்பிரான் அவர்கள் தந்த உரையும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே
வெண்டிரைக் கருங்கடன் மேற்றுயில் கொள்ளு
மண்ட வாணனுக் காழியன் றருளியு
மூலக் மூன்று மொருங்குடன் படைத்த
மலரோன் றன்னை வான்கிர மரிந்துங்
கான வேடுவன் கண்பரிந் தப்ப
வான நாடு மற்றவற் கருளியுங்
கடிபடு பூங்கணைக் காம னாருடல்
பொடிபட விழித்தும் பூதலத் திசைந்த
மானுட னாகிய சண்டியை
வானவ னாக்கியு
மறிகட லுலகின் மன்னுயிர் கவருங்
கூற்றுவன் றனக்கோர் கூற்றுவ னாகியுங்
கடல்படு நஞ்சங் கண்டத் தடக்கியும்
பருவரை சிலையாப் பார்த னாணத்
திரிபுர மெரிய வொருகணை துரந்துங்
கற்கொண் டெறிந்த சாக்கிய னன்பு
தற்கொண் டின்னரு டான்மிக வளித்துங்
கூற்றெனத் தோன்றியுங் கோளரி போன்றுந்
தோற்றிய வாரணத் தீருரி போர்த்து
நெற்றிக் கண்ணு நீன்புய நான்கு
நற்றூ நந்திச் சுவரற் கருளியு

மறிவினை யோரா வரக்க னாட
 நெறநெற விறுதர வொருவிர லூன்றியுந்
 திருவுரு வத்தொடு செங்க ணேறு
 மரியன திண்டிற் லகரனுக் கருளியும்
 பங்கதி ருரவோன் பற்கெடப் பாய்ந்து
 மல்துபிருங் கிருடிக்கு மாவர மீந்துந்
 தக்கன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்து
 மிக்கவர நத்திமா காளர்க் கருளியுஞ்
 செந்திக் கடவுடன் கரதலஞ் செற்றும்
 பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற் கருளியுந்
 கதிர்மதி தனையோர் காற்பயன் கெடுத்து
 நிதிபயில் குபேரற்கு நீணக ரீந்துஞ்
 சலந்தர னுடலந் தான்மிகத் தடிந்து
 மறைபயின் மார்க்கண் டேயனுக் கருளியுந்
 தாரகந் கொல்லமுன் காளியைப் படைத்துஞ்
 சீர்மலி சிலந்திக் கின்னர சளித்துங்
 கார்மலி யுருவக் கருடனைக் காய்ந்து
 மாலின் கீழிருந் தறநெறி யாருளியு
 மின்னவை பிறவு மெங்க ளீசன்
 கோப்ப பிரசாதங் கூறுங் காலைக்
 கடிமல ரிருந்தோன் கார்க்கடற் கிடந்தோன்
 புடமுறு சோலைப் பொன்னகர் காப்போ
 னுரைப்போ ராகிலு மொண்கடன் மாநீ
 ரங்கைகொண் டிறைக்கு மாதன் னோன்முள்
 ரொடுங்காப் பெருமை யும்பர் கோனை
 யடங்கா வைம்புலத் தறிவில் சிர்நைக்
 கிருமி நாவாற் கிளத்தும் பரமே யதாபுன்
 றொருவகைத் தேவரு மிருவகைத் திறமு
 மூவகைக்குணமு நால்வகை வேதமு
 மைவகைப் பூதமு மறுவகை யிரதமு
 மெழுவகை யோசையு மெண்வகை ஞானமு
 மொன்பதின் வகையு மொண்மலர்ச் சிறப்பும்
 பத்தின் வகையு மாகிய பரமனை
 யின்பனை நினைவோர்க் தென்னிலை யமுதினைச்
 செம்பொனை மணியினைத் தேனைப் பாலினைத்
 தஞ்சமென் றொழுஞர் தன்னடி யார்த
 நெஞ்சம் பிரியா நிமலனை நீடுபர்
 செந்தழற் பவளச் சேணுறு வரையனை
 முக்கட் செல்வனை முதல்வனை மூர்த்தியைக்
 கள்ளம் கைவிட் டெள்ளம் துருகிக்
 கலந்து கசிந்துதன் கழலினை யவையே

நினைந்திட வாங்கே தோன்று நிமலனைத்
 தேவ தேவனைத் திகழ்சிவ லோகனைப்
 பாவ நாசனைப் படரொளி யுருவனை
 வேயார் தோளி மெல்லியல் கூறனைத்
 தாயாய் மன்னுபிர் தாங்குந் தந்தையைச்
 சொல்லும் பொருளு மாகிய சோதியைக்
 கல்லுங் கடலு மாகிய கண்டனைத்
 கோற்ற நிலையீ ருகிய தொன்மையை
 நீற்றிடைத் திகழு நித்தனை முத்தனை
 வாக்கு மனமு மிறந்த மறையனைப்
 பூக்கமழ் சடையனைப் புண்ணிய நாதனை
 யினை தன்மைய னென்றறி வரியவன்
 றனைமுன் விட்டுத் தாமற்று நினைப்போர்
 மாமுயல் விட்டுக்
 காக்கை பின்போங் கலவர் போலவும்
 விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரு
 மளப்பருஞ் சிறப்பி லாதர் போலவும்
 கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழின் முடியாக்
 கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென் றெண்ணிப்
 பிச்சரைப் போலவோ
 ராரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
 வட்டனை பேசுவர் மாணடம் போன்று
 பெட்டினை யுரைப்போர் பேசையர் நிலத்
 துன்றலை மீன்றலை பென்பல மென்ற லதனை
 யறுத்து நிறுப்போ சொருத்த ரின்மையின்
 மத்திர மாகுவர் மாநெறி கிடப்பவோர்
 சித்திரம் பேசுவர் தேவராகி
 லின்னோர்க் காய்ந்தன ரின்னோர்க் கருளின் ரென்றறிய
 வுலகின் முன்னே யுசைப்ப தில்லை யாகிலு
 மாடு போலக் கூடரின் றழைத்து
 மாக்கள் போல வேட்கை யிடுண்டு
 மிப்படி ஞான மப்படி யமைத்து
 மின்ன தன்மைய னென்றீரு நிலத்து
 முன்னே யறிய மூர்க்க மாக்களை
 யின்னே கொண் டேகாக் கூற்றந்
 தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.